

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 15C/11/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217207072
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Obermanová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2019:7217207072.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II sudkyňou JUDr. Vierou Obermanovou v spore žalobcu: Vladislav Celuch, nar. 29.7.1975, bytom Ždiarska 10, Košice, zastúpený: JUDr. Juraj Ferencík, PhD., s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Krivá 23, Košice, IČO: 51 034 336, proti žalovanej: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 10.000,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcom rozsahu v úroku z omeškania konanie z a s t a v u j e.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

odôvodnenie:

1. Žalobou, doručenou súdu dňa 10.3.2017, sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 10.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne od 16.6.2015 až do zaplatenia a náhrady trov konania. Skutkovo žalobu odôvodnil tým, že dňa 21.9.2010 bol žalobca účastníkom dopravnej nehody, kedy viedol motorové vozidlo Audi A4, EČV: KE 328H, pri ktorej bola usmrtená chodkyňa JUDr. Marína Kučerová a zranený jej maloletý syn. Žalobca bol Okresným súdom Prešov odsúdený rozsudkom č. k. 2T/15/2011 zo dňa 16.1.2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.9.2012 na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 5 rokov. Zo záveru ZP č. 15/2011, podaného v trestnom konaní súdnym znalcom Ing. Fúrikom vyplýva, že vjazd žalobcu do križovatky bol v nesprávnom čase a tento mal príčinný vzťah len k vzniku kolíznej situácie s vozidlom BMW, pričom kolízna situácia smerom ku chodkyňi vznikla až v sekundárnom slede, ako dôsledok zrážky vozidiel. V tomto prípade bolo osobné motorové vozidlo (OMV) žalobcu, ktorý bol uznaný ako pôvodca škody, značky Audi A4, EČV: KE 328H, poistené u žalovanej ako poisťovní pod č. poisťnej zmluvy 801 843 4562. Poukázal na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde v Rožňave pod sp. zn. 9C/7/2013 bol žalobca ako žalovaný 1/ spolu s druhým vodičom vozidla BMW ako žalovaný 2/ rozsudkom zo dňa 16.12.2015 zaviazaný na zaplatenie sumy 10.000,- eur ako náhrady nemajetkovej ujmy pre žalobkyňu Annu Kučerovú, matku usmrtenej chodkyne. V predmetnom konaní žalobca navrhoval vstup žalovanej ako vedľajšieho účastníka do konania, keďže mal u tejto poisťovne poistené motorové vozidlo v čase dopravnej nehody, pričom tento vstup žalovaná odmietla s odôvodnením, že nemá záujem na výsledku konania. Žalobca uvedenú sumu uhradil poštovým poukazom na adresu žalobkyne dňa 16.5.2016 na základe výzvy jej advokátky a predložil o tom súdu ako dôkaz aj poštový poukaz. Podľa názoru žalobcu OS Rožňava sa stotožnil v uvedenom súdnom konaní s argumentáciou žalovanej, že povinnosť uhrádzať náhradu nemajetkovej ujmy s povinného zmluvného poistenia nemá právny základ. Poznamenal, že súd rozhodoval v čase, kedy nebol dostatok rozhodnutí týkajúcich sa tejto právnej otázky, avšak súčasná konštantná judikatúra má odlišný právny

názor ako rožňavský súd v r. 2015. Žalovaná ako poisťiteľ poisteného vozidla, ktoré bolo účastné na dopravnej nehode a čiastočne ju zaviniť, má zákonnú povinnosť zaplatiť uvedenú náhradu škody v zmysle ust. § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej ZoPZP). Uviedol, že žalovanej zaslal výzvu na zaplatenie z 30.5.2016 aj s podrobnými argumentmi, o ktoré opieral svoje tvrdenia. Žalovaná vo svojom vyjadrení z 2.6.2016 sa bránila tým, že povinnosť poisťovateľa vysporiadať predmetné nároky nevyplýva z platnej legislatívy a oprela svoje tvrdenia o rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.3.2016. V žalobe argumentoval rozhodnutiami KS v Prešove, sp. zn. 20Co/183/2014, KS v Trnave sp. zn. 11Co/394/2014, ktoré sa priamo týkali účasti poisťovne v konaniach o náhradu škody, pričom odvolacie súdy dospeli k záveru, že pasívna legitímácia žalovanej a jej povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vyplýva zo zák. č. 381/2001 Z. z., pretože poisťiteľ vykonávajúci povinné zmluvné poistenie zodpovednosti má rovnaké právne postavenie ako priamy škodca. Poškodený sa môže priamo od neho dožadovať náhrady škody, rovnako z poistenia zodpovednosti má poistený právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa § 4 ods. 2 cit. zákona, pretože náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch je krytá a súvisí s dojednaným povinným zmluvným poistením. Pri výklade pojmu škoda pre účely zák. č. 381/2001 treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, podľa ktorého škodou je majetková, aj nemajetková ujma. Poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-22/12, podľa ktorého pojem ujma na zdraví treba vykladať extenzívne tak, že pod tento pojem patrí akákoľvek ujma, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v danom spore, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity, čo zahŕňa fyzickú, aj psychickú traumu, teda medzi škody, ktoré sa musia nahradiť aj podľa smerníc Rady, ktoré bližšie citoval, patrí aj nemajetková ujma. Podľa zák. č. 381/2001 Z.z. povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nepokrýva náhradu nemajetkovej ujmy a teda je v rozpore s výkladom a účelom smerníc Rady č. 72/166/EHS, č. 84/5/EHS a č. 90/232/EHS. V súlade s citovanými smernicami, aby sa dosiahol výsledok sledovaný smernicou, súd by mal interpretovať ust. § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z.z. eurokonformne v súlade s rozsudkom Súdneho dvora C-22/12 zo dňa 24.10.2013 a zahrnúť pod pojem škody na zdraví aj nemajetkovú ujmu. Uvedený právny názor vychádza z uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 11.10.2016 sp. zn. III. ÚS 666/2016, ktoré priamo problematiku náhrady nemajetkovej ujmy poisťovňou rieši. Žalobca teda zastával názor, že súdy musia v súlade s citovanými uzneseniami Ústavného súdu interpretovať ust. § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z.z. eurokonformne, v súlade s rozsudkom Súdneho dvora C-22/12 zo dňa 24.10.2013 tak, že pod pojem škoda na zdraví treba zahrnúť aj nemajetkovú ujmu. Napokon žalobca citoval ust. §§ 11 ods. 7 a 4 ods. 4 zák. č. 381/2001 Z.z. a ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukazom na to, že zaplatením sumy 10.000.- eur, na ktorú bol žalobca zaviazaný rozhodnutím súdu, vznikol úbytok v majetkovej sfére žalobcu, ktorý by nebol vznikol, ak by žalovaná splnila svoju povinnosť, ktorú jej ukladá zákon a teda podľa § 4 ods. 4 cit. zákona by poskytla poškodenej poistné plnenie za žalobcu. Vznik škody je tak preukázaný uhradenou sumou, na ktorej úhradu je povinná žalovaná a výška škody je nespochybniteľná v sume 10.000.- eur, kedy je rovnako preukázaná aj príčinná súvislosť so vznikom škody a nekonaním žalovanej, lebo tá je priamo zo zákona povinná uhradiť nemajetkovú ujmu z poistného krytia, avšak svojim nekonaním sa žalovaná vyhla tejto povinnosti, doposiaľ žalobcovi neuhradila žiadne poistné plnenie, aj keď ju na takýto postup zaväzuje zákon, preto sa žalobca domáhal náhrady škody, ktorá vznikla z uvedených dôvodov na jeho majetku. Žalobca spolu so žalobou označil a predložil ako dôkazy výzvu na zaplatenie z 9.5.2016, poštový poukaz o zaplatení sumy 10.000.- eur z 16.5.2016, výzvu žalobcu za zaplatenie z 30.5.2016 a oznámenie žalovanej k výzve žalobcu z 2.6.2016.

2. V písomnom vyjadrení k žalobe žalovaná namietala jej pasívnu legitímáciu pre toto konanie a z toho dôvodu žiadala zamietnuť žalobu, poukazujúc na to, že žalobca z dôvodu, že žalovaná ako poisťovateľ povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla jeho výzvu na zaplatenie vymáhanej sumy nevyhovela, podal predmetnú žalobu, právne dôvodiac ust. § 11 ods. 7, § 4 ods. 4 zák. č. 381/2001 Z.z. Žalobca svoj nárok nesprávne podľa žalovanej kvalifikuje ako nárok na náhradu škody, ktorá mu mala byť spôsobená tým, že žalovaná neuhradila nárok titulom nemajetkovej ujmy priznanej právoplatným rozhodnutím súdu. Aj keď po právnej stránke nárok posudzuje súd, podľa žalovanej v danej veci sa nejedná o náhradu škody, ale o nárok na vyplatenie poistného plnenia voči poisťovateľovi v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z. titulom náhrady toho, čo žalobca ako poistený sám uhradil. Podľa žalovanej z dôkazov, ktoré žalobca predložil so žalobou, nemá konajúci súd preukázané tvrdenia žalobcu, preto nemôže jeho žalobe vyhovieť a žalovaná ako strana sporu nevie využiť svoje procesné právo na svoju obranu. Pokiaľ žalobca uplatňuje voči žalovanej z povinného

zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nárok, ktorý mal byť ním uhradený titulom primeraného zadosťučinenia vo forme nemajetkovej ujmy podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, poukázala na to, že nie je chráneným predmetom, za poškodenie ktorého má poisťovateľ plniť za poisteného z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poškodenému, zásah do súkromia, ktorého súčasťou je aj rodinný život. Toto vyplýva z úpravy zák. č. 381/2001 Z.z., aj s ustálenou judikatúrou súdov. Citovala ust. § 4 ods. 2 písm. a/, § 2 písm. g/ i/ zák. č. 381/2001 Z.z. s tým výkladom, že PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je krytá len škoda, nie však nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv. Na podporu jej tvrdenia k otázke pasívnej legitímácie poisťovateľa PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých, spôsobený úmrtím blízkej osoby pri dopravnej nehode a absencia jej krytia z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu v zmysle zák. č. 381/2001 Z.z. poukázala žalovaná na to, že už bola v rozhodovacej praxi riešená súdmi všetkých stupňov, z ktorých rozhodnutí vyplýva záver o nedostatku pasívnej legitímácie poisťovne s poukazom na výklad ust. § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z.z. Do zvláštnej pozornosti súdu dala žalovaná rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/301/2012, v ktorom dovolací súd nezistil odklon od názoru vysloveného NS v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/168/2009 a mal za to, že zmluvné poistenie kryje len nároky uvedené v § 4 cit. zákona, nie však iné nároky vzniknuté z iného titulu a preto nie je daná pasívne legitímácia poisťovne v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 381/2001 Z.z. Zároveň dovolací súd vyslovil, že nevzhladol odlišný výklad ust. § 4 cit. zákona ani po rozhodnutí Súdneho dvora vo veci C-22/12, nakoľko tento konštatuje len to, že smernice Rady citované už žalobcom, sa majú vykladať v tom zmysle, že PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo, uplatniteľné v spore vo veci samej, pričom toto neznamena záver, že nárok titulom nemajetkovej ujmy je zahrnutý do rozsahu poistného krytia PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ale len to, ako by mala právna úprava vo vnútroštátnom práve v súlade s komunitárnou úpravou vyzeráť. Uvedené rozhodnutie teda nespochybnilo závery doterajšej judikatúry, v zmysle ktorej náhrada nemajetkovej ujmy nespadá do PZP a keďže slovenské právo neupravuje takúto náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej obetiam, usmrteným pri dopravných nehodách, v rámci úpravy zodpovednosti poisteného za škodu nie je potrebné, aby tento nárok bol v zmysle rozsudku zahrnutý v poistnom krytí z PZP. Zároveň poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu III. ÚS 666/2016, na ktoré poukazoval aj žalobca s tým, že nejde o rozhodnutie všeobecného súdu, ústavný súd nie je oprávnený nahrádzať právny názor krajských súdov svojím vlastným názorom a skúma len napadnuté rozhodnutia, resp. konanie mu predchádzajúce za účelom zistenia porušenia ústavou garantovaných práv sťažovateľa, pričom meritom veci v danom prípade bola posudzovaná ústavným súdom sťažnosť právnickej osoby - poisťovateľa na porušenie jej ústavného práva na súdnu ochranu. Ďalej žalovaná vo vyjadrení uviedla, že žalobca sa domáha príslušenstva pohľadávky s poukazom na § 11 ods. 7 cit. zákona s tým, že poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota. Podľa žalovanej vzhľadom na predmet sporu toto zákonné ustanovenie nie je aplikovateľné z dôvodu absencie podmienok vyplývajúcich z citovaného ustanovenia.

3. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu predložil súdu vyjadrenie zo dňa 23.5.2018 s tým, že na žalobe naďalej trvá a svoj nárok uplatňuje titulom náhrady toho, čo žalobca ako poistený sám uhradil, a to v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z.z. Namietal, aby neboli v žalobe označené a predložené dôkazy, preukazujúce opodstatnenosť žaloby, pretože žalobca predložil listinné dôkazy o tom, že uhradil sumu 10.000.- eur titulom nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla pozostalým pri dopravnej nehode, predložil aj výzvu pre žalovanú, aj jej negatívnu odpoveď na náhradu nároku. Navrhol vypočítť žalobcu na tieto skutočnosti. Poukázal na to, že argumentácia žalovanej sa sústreďuje na výklad pojmu škoda, kde odmieta zahrnúť aj nemajetkovú ujmu a tiež na pasívnu jej legitímáciu, pričom žalovaná predkladá na podporu svojich tvrdení judikáty, ktoré sú rozhodovacou praxou neaktuálne a v súčasnosti prekonané. Aj keď rozhodovacia prax súdov je v súčasnosti neustálená, no naklonená v prospech žalobcu, pretože tak ako žalovaná predložila rozhodnutia svedčiacie v prospech jej tvrdení, tak aj žalobca predložil rozhodnutia, ktoré svedčia v jeho prospech, navyše argumentoval aktuálnym rozhodnutím Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 666/2016 z 11.10.2016, v ktorom ústavný súd akceptoval rozšírenie pojmu škoda na zdravie prostredníctvom eurokonformného výkladu použitého všeobecnými súdmi aj na

náhradu nemajetkovej ujmy. Aktuálne sa problematikou zaoberal aj Najvyšší súd SR, ktorý v najnovšom uznesení sp. zn. 1Cdo/156/2017 z 27.3.2018 vec postúpil na prejednanie a rozhodnutie Veľkého senátu občiansko-právneho kolégia NS SR, keďže jeho názor na doterajšie rozhodnutia je odlišný, ako v rozhodnutiach, ktoré citovala žalovaná na svoju obranu. Citované rozhodnutie v bode 35 odôvodnenia uvádza, že § 4 ods. 2 písm. a/ ZoPZP je potrebné vyložiť tak, že poistenie zodpovednosti za škodu kryje aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a pozostalí ako poškodení môžu tieto nároky v zmysle § 15 ods. 1 ZoPZP uplatniť priamo proti poisťovateľovi, ktorý je pasívne vecne legitimovaný v spore, a to rovnako, ako všetky ostatné nároky na náhradu škody. Teda v prejednávanej veci žalobcovia majú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej poisťovni a túto ujmu v zmysle § 4 ods. 2 a 4 ZoPZP kryje poistenie zodpovednosti za škodu tak, že žalovaná poisťovňa je povinná nahradiť žalobcom aj túto ujmu. Žalobca trval na tom, že žalovaná je v tomto spore pasívne legitimovaná a je povinná uhradiť žalobcovi sumu 10.000.- eur titulom náhrady toho, čo žalobca ako poistený sám uhradil podľa zák. č. 381/2001 Z.z. a nie je dôvod na zamietnutie tejto žaloby, pričom z predložených dôkazov jednoznačne vyplývajú tvrdené skutočnosti, ktoré majú oporu tak v zákone, ako aj v skutkovom stave.

4. Žalovaná reagujúc na vyjadrenie žalobcu doručila súdu oznámenie z 28.5.2018, s poukazom na ust. C.s.p., v zmysle ktorých žalobca nepredložil žiaden dôkaz o svojich skutkových tvrdeniach. Opakovane poukázala na rozhodovanie vo veciach nemajetkovej ujmy voči poisťovateľovi PZP, predovšetkým rozhodnutia NS SR zn. 4Cdo/168/2009, 4Cdo/139/2011 a 3Cdo/301/2012, podľa ktorých nemožno dospieť k záveru, že PZP zodpovednosti za škodu je krytá aj nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv poškodených osôb v zmysle § 13 OZ. Podľa žalovanej ani rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Haasová c/a Petřík C-22/12 nespochybnilo závery doterajšej judikatúry aplikujúcej vnútroštátne právo, v zmysle ktorej náhrada nemajetkovej ujmy nespadá do PZP a keďže slovenské právo neupravuje takúto náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej obetiam usmrteným pri dopravných nehodách v rámci úpravy zodpovednosti poisteného za škodu, nie je potrebné, aby tento nárok bol v zmysle rozsudku zahrnutý v poistnom krytí z PZP. Rovnaký názor podľa žalovanej vyslovil aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/80/2014, podľa ktorého osoby, ktoré v dôsledku dopravnej nehody stratia blízku osobu, nemajú v Slovenskej republike právo na úhradu nemajetkovej ujmy z PZP. Môžu si nárokovať len náklady pri usmrtení, nie však samotnú nemajetkovú ujmu za stratu blízkej osoby. Rovnako rozhodol aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/219/2016, v zmysle ktorého zamietnutie žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy, vyvodzovaná z ust. § 4 ZoPZP voči poisťovateľovi, je plne súladné s doterajšou rozhodovacou praxou slovenských súdov. Podľa žalovanej v súčasnosti platný právny poriadok SR umožňuje nárok na nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnostných práv usmrtením blízkej osoby uplatňovať len mimo rámec inštitútu zodpovednosti za škodu, pričom právo na náhradu škody, aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy treba odlišovať a sú upravované osobitne v ust. §§ 415, 442 a 13 OZ. Povinnosť poskytnúť zadostučinenie podľa § 13 OZ je subjektívne spätá s tým, kto sa zásahu do týchto práv iného dopustil a jedná sa o výlučne osobnú povinnosť tohto subjektu, ktorá neprechádza na ďalšiu osobu. Nositeľom hmotnoprávnej povinnosti v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy je v zmysle § 11 a nasl. OZ ten subjekt, ktorý neoprávnený zásah do osobnostných práv spôsobil. Žalovaná je len účastníkom poistného vzťahu medzi ňou a prevádzkovateľom vozidla a je nepochybné, že do osobnostných práv sama nezasiahla, preto z toho dôvodu nie je daná pasívna legitimácia pre toto konanie. Opätovne žiadala nároky žalobcu zamietnuť a priznať jej náhradu trov konania.

5. Aj k stanovisku žalovanej z 28.5.2018 predložil žalobca prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrenie zo 7.6.2018, v ktorom poukazoval na to, že žalovaná len recykluje doterajšie tvrdenia a z pohľadu práva nie je dôvod na takéto argumenty prihliadať. Uviedol, že výška a rozsah nároku je preukázaný rozhodnutím OS Rožňava sp. zn. 9C/7/2013 zo dňa 16.12.2015, aj výzvou na zaplatenie a dokladom o tejto platbe, ktoré tvrdenia budú potvrdené aj výpoveďou žalobcu. Z opatrnosti pripojil fotokópiu rozsudku OS v Rožňave, aj výzvu na úhradu pre prípad, že žalovaná týmito dôkazmi by nedisponovala nedopatrením. K otázke pasívnej legitimácie žalovanej predložil uznesenie KS v Košiciach sp. zn. 1Co/200/2017 z 30.4.2018 ako ďalší dôkaz k podaniam žalobcu z dôvodu, že žalovaná opakuje neaktuálne judikáty, súdnou praxou už prekonané s tým, že v predložennom rozhodnutí KS v Košiciach odvolací súd považuje za správny rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý vyvodil pasívnu legitimáciu poisťovne, pričom základom argumentácie v uvedenom rozhodnutí odvolacieho súdu bolo rozhodnutie NS SR sp. zn. 6MCdo/1/2016 z 31.7.2017, ktorý sa priamo vyjadril k aplikácii rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 666/2016 a ďalším otázkam týkajúcim sa pasívnej legitimácie poisťovni zo záverom, že treba mimo akúkoľvek pochybnosť považovať i za obraznú vnútroštátnu

bodku v diskusii na témy 1./ krytia nárokov pozostalých po obetiach dopravných nehôd na náhradu nemajetkovej ujmy povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu, 2./ tzv. pasívnej legitimácie povinných zmluvných poisťovní v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pred všeobecnými súdmi.

6. V písomnom oznámení z 15.6.2018 žalovaná reagovala na vyjadrenie žalobcu zo 7.6.2018, v ktorom sa ohradila na použitie výrazu „recyklácia tvrdení žalovanej“ žalobcom, pretože námietka pasívnej legitimácie žalovanej pre konanie je legitímnou obranou žalovanej, ktorú v kontexte so žalobou a predloženými dôkazmi žaloby považuje za dôvodnú. Za nepatričné považovala žalovaná žalobcove hodnotenie jej obrany z 28.5.2018 a opakované uvádzanie neaktuálnych judikátov. Vytkla žalobcovi, aby mala vedomosť o rozhodnutí KS v Košiciach sp. zn. 1Co/200/2017, ktoré len nedávno bolo doručené samému právnenému zástupcovi žalobcu. Zo strany oboch žalovaných vodičov bola v danom prípade spôsobená nemajetková ujma, preto obaja žalovaní boli zaviazaní súdom k jej finančnej kompenzácii. V rozsudku o nemajetkovú ujmu konajúci súd zaujal stanovisko k tvrdeniu oboch žalovaných o povinnosti poisťovateľa uhradiť náhradu nemajetkovej ujmy pozostalým po obetiach z PZP zodpovednosti za škodu a v kontexte s rozhodnutím Európskeho súdneho dvora C-22/12 vyslovil, že zák. č. 381/2001 Z.z. neobsahuje úpravu náhrady nemajetkovej ujmy na základe zodpovednosti poisteného za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a nie je daný právny základ na úhradu nemajetkovej ujmy z PZP. V ďalšej časti citovala žalovaná §§ 420 ods. 1, 427, 822, 823 OZ, ďalej §§ 2 ods. 1 písm. e/, f/, g/, i/ ZoPZP a 4 ods. 1 ZoPZP majúca za to, že je potrebné rešpektovať skutkový a právny rámec vymedzený rozsudkom OS Rožňava sp. zn. 9C/7/2013, ktorým bola žalobcovi (v uvedenom konaní ako žalovanému 1/) uložená povinnosť titulom občiansko-právnej zodpovednosti zaplatiť žalobkyni Anne Kučerovej nemajetkovú ujmu vo výške 10.000.- eur, teda nárok, ktorý bol predmetom konania zn. 9C/7/2013 nie je škodou krytou PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a preto nevznikla povinnosť poisťovateľa na jej úhradu titulom poistnej udalosti. Žalobca nie je subjektom poškodeným a preto sa nemôže domáhať nároku titulom náhrady škody a ani nároku titulom poistného plnenia z poistnej zmluvy, keďže podľa práva, ako aj podľa rozhodnutia súdu, je povinný plniť on sám. Žalovaná rozporujúc nárok žalobcu v celom rozsahu opätovne žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

7. Súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré vyšli najavo v tomto konaní a pri rozhodovaní z nich vychádzal, nevykonával dokazovanie oboznámením s obsahom listinných dôkazov, pretože tieto boli stranám sporu doručené a neboli sporné, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotil podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo a zistil tento skutkový stav.

8. Predmetom žaloby po jej čiastočnom späťvzati v úroku z omeškania (na pojednávaní dňa 12.9.2018, s ktorým žalovaná vyjadrila súhlas), bolo zaplatenie sumy 10.000 eur ako náhrady škody, ktorá vznikla žalobcovi tým, že nahradil nemajetkovú ujmu na základe výzvy právnej zástupkyne p. Kučerovej po právoplatnom rozhodnutí pod sp. zn. 9C 7/2013 OS v Rožňave rozsudkom zo dňa 16.12.2015. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 21.9.2010 bol žalobca účastníkom dopravnej nehody, kedy viedol motorové vozidlo AUDI A4, EČV: KE-328HA, pri ktorej bola usmrtená chodkyňa JUDr. Marína Kučerová a zranený jej maloletý syn. Žalobca bol Okresným súdom Prešov odsúdený rozsudkom sp. zn. 2T 15/2011 zo dňa 16.1.2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.9.2012 na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a bol mu uložený trest zákazu viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 5 rokov, pričom znalec Ing. Fúrik v trestnom konaní podal znalecký posudok č.15/2011, podľa ktorého kolízia smerom ku chodkyni vznikla až v sekundárnom slede, po zrážke vozidla AUDI a vozidlom BMW iného vodiča, ako následok zrážky vozidiel. V danom prípade bolo OMV žalobcu v čase dopravnej nehody poistené u žalovanej ako poisťovní pod č. PZ 801 843 4562. Pred OS v Rožňave sa viedlo súdne konanie pod sp. zn. 9C 7/2013 o náhradu nemajetkovej ujmy na návrh žalobkyne Anny Kučerovej - matky usmrtenej chodkyne, v ktorom súd rozhodol rozsudkom dňa 16.12.2015 tak, že zaviazal oboch žalovaných vodičov k náhrade nemajetkovej ujmy, žalobcu na zaplatenie 10.000 eur. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť vo vzťahu k žalobcovi dňa 23.2.2016. Žalovaná vo svojom vyjadrení k návrhu žalobcu na jej vstup do tohto konania ako vedľajšieho účastníka na jeho strane uviedla, že nemá právny záujem na výsledku konania a nevstupuje do konania, nakoľko chýba právny základ na priznanie nemajetkovej ujmy v PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy možno uplatňovať len mimo inštitútu PZP s poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 168/2009. Žalobca zaplatil na výzvu advokátky p. Kučerovej sumu 10.000 eur titulom

náhrady nemajetkovej ujmy na adresu p. Kučerovej ako žalobkyne v konaní zn. 9C 7/2013 poštovým poukazom zo dňa 16.5.2016. Výzvou zo dňa 30.5.2016 prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalobca žalovanú na zaplatenie sumy 10.000 eur do 15 dní od doručenia výzvy ako náhrady poistného plnenia. Na túto výzvu žalovaná reagovala Oznámením zo dňa 2.6.2016 s tým, že povinnosť poisťovateľa vysporiadať predmetný uplatnený nárok nevyplýva z platnej legislatívy, upravujúcej systém odškodnenia, pričom svoje negatívne stanovisko k výzve opierala o rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 301/2012 zo dňa 31.3.2016.

9. V konaní bolo preukázané a nesporné, že v dôsledku dopravnej nehody, ktorú spôsobil aj žalobca ako vodič vozidla Audi, po zrážke s vozidlom BMW vodiča Miroslava Borovského, došlo k usmrteniu chodkyne JUDr. Maríny Kučerovej a zraneniu jej mal. syna, čím aj žalobca protiprávne zasiahol do práva na ochranu osobnosti - do práva na súkromie a na rodinný život Anny Kučerovej - matky usmrtenej chodkyne, spôsobiac jej neodstrániteľný následok v podobe náhlej a neočakávanej straty najbližšieho rodinného príslušníka. Anna Kučerová si uplatnila v súdnom konaní náhradu nemajetkovej ujmy voči obom vodičom zodpovedným za smrť jej dcéry, ktorí jej spôsobili nemajetkovú ujmu. Neuplatnila si ako poškodená náhradu nemajetkovej ujmy od Allianz - Slovenskej poisťovne, a.s. v zmysle ust. §11 ods. 9 a v súlade so Smernicou 2000/26/ES, teda ako pozostalá poškodená v súdnom konaní priamo proti poisťovateľovi v zmysle ust. § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. Žalovaná na návrh žalobcu odmietla vstúpiť do tohto konania o náhradu nemajetkovej ujmy ako vedľajší účastník tvrdiac, že nie sú na to splnené zákonné podmienky podľa § 93 O.s.p., keďže nemajetková ujma nie je krytá z PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Na tomto názore zotrvala žalovaná aj v priebehu tohto súdneho konania.

10. Súd právne posúdil vec najmä podľa týchto ustanovení zákonov:

11. Podľa § 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí, c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nespĺnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie, d) ušlého zisku.

12. Podľa § 4 ods. 4 zák. č. 381/2001 Z. z. poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

14. Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

15. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

16. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

17. Podľa § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka škoda sa uhrádza v peniazoch;

18. Ako vyplýva z ust. § 15 ods. 1 zák.č.381/2001 Z.z., poškodený môže svoj nárok na náhradu škody priamo požadovať od poisťovateľa a rovnako z poistenia zodpovednosti má poistený právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa § 4 ods. 2 cit. zákona,

pretože náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch je krytá a súvisí s dojednaným povinným zmluvným poistením. Súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi žalobcu, na ktoré odkazuje, predovšetkým so záverom, že v danom prípade je daná pasívna legitímácia žalovanej v tomto konaní. V konaní pred OS Rožňava sp. zn. 9C 7/2013 bola vyriešená otázka spoluzodpovednosti žalobcu za vznik nemajetkovej ujmy na strane poškodenej Kučerovej Anny ako pozostalej matky usmrtenej chodkyne. V tomto prípade žalobca ako vodič vozidla Audi, ktorým došlo k vzniku nemajetkovej ujmy, mal vozidlo poistené u žalovanej. Na základe právoplatného rozsudku súdu žalobca preukázateľne zaplatil dňa 16.5.2016 nemajetkovú ujmu 10.000 eur poškodenej Anne Kučerovej.

19. Po právnej stránke nárok posudzuje vždy súd, podľa žalovanej v danej veci sa nejedná o náhradu škody, ale o nárok na vyplatenie poisťného plnenia voči poisťovateľovi v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z. titulom náhrady toho, čo žalobca ako poistený sám uhradil. Súd sa stotožňuje s týmto názorom žalovanej. Pokiaľ ale ide o otázku pasívnej legitímácie žalovanej v tomto spore, súd opiera svoj záver o argumentáciu žalobcu v tom, že žalovaná je v tomto spore pasívne legitimovaná a je povinná uhradiť žalobcovi sumu 10.000.- eur titulom náhrady toho, čo žalobca ako poistený sám uhradil podľa zák. č. 381/2001 Z.z., nakoľko z predložených dôkazov jednoznačne vyplývajú tvrdené skutočnosti, ktoré majú oporu tak v zákone, ako aj v skutkovom stave. Súd nevykonal dôkaz výsluchom žalobcu, od ktorého upustil samotný žalobca a nebolo to potrebné vzhľadom na to, že v prejednávanej veci išlo o právne posúdenie, keďže strany skutkové tvrdenia nerozporovali.

20. Žalovaná sa v priebehu celého konania bránila tým, že škoda uplatnená žalobcom nie je obsiahnutá v zákonnej definícii zák. č. 381/2001 a teda nie je krytá PZP, z ktorého ju žalobca požaduje uhradiť a teda namietala nedostatok pasívnej legitímácie pri nároku na plnenie náhrady nemajetkovej ujmy z povinného zmluvného poistenia. S poukazom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu a to najmä na uznesenie zo dňa 20.4.2011 sp. zn. 4Cdo 168/2009 a rozsudku NS SR zo dňa 31.3.2016 sp. zn. 3Cdo 301/2012, ktorý jednoznačne judikoval, že poisťovní (v tomto prípade žalovanej) nesvedčí pasívna legitimita v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy z PZP.

21. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013, Haasová, C-22/12, ktorým vyslovil, že „Článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24.4.1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30.12.1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11.5.2005 a článok 1 prvý odsek tretej smernice rady 90/232/EHS zo 14.5.1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, sa majú vykladať v tom zmysle, že PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla ma pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.“

22. Žalovaná poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.4.2011 sp. zn. 4Cdo 168/2009, t.j. pred existenciou rozsudku SD EÚ vo veci Haasová a zároveň na rozhodnutie NS SR zo dňa 31.3.2016 sp. zn. 3Cdo 301/2012 zo dňa 31.3.2016. K tomu súd uvádza, že v uznesení NS SR zo dňa 20.4.2011 sp. zn. 4Cdo 168/2009 súd konštatoval, že poisťovní nesvedčí pasívna legitímácia v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv poškodených spôsobených úmrtím ich blízkej osoby pri dopravnej nehode podľa § 4 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 15 ods. 1 Zák. o povinnom zmluvnom poistení. Rozhodnutie NS SR zo dňa 31.3.2016 sp. zn. 3Cdo 301/2012, ktoré bolo vydané po rozsudku Haasová, bolo výsledkom dovolacieho prieskumu podľa § 238 ods. 3 O.s.p., keďže prípustnosť dovolania založil priamo odvolací súd vo vzťahu k právnemu posúdeniu konkrétne vymedzených otázok. Otázky zásadného právneho významu, na ktoré mal odpovedať NS SR zneli nasledovne: 1./ či odporkyňa 2 je v spore pasívne legitimovaná na plnení náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do osobnostných práv navrhovateľov (práva na súkromný a rodinný život), spôsobený úmrtím ich blízkej osoby pri dopravnej nehode podľa § 4 ods. 2 písm. a/ a § 15 ods. 1 veta druhá zák. č. 318/2001 Zb. zák., ak nárok navrhovateľov nie je možné priznať podľa zák. č. 381/2001 Zb. zák. a po 2./ či súd o uplatnenom nároku môže rozhodnúť podľa článku 7 ods. 5 Ústavy SR priamou aplikáciou Smernice európskeho parlamentu a Rady 2009/103/Es zo dňa 16.9.2009 v spojení

s rozhodovacou činnosťou SD. Najvyšší súd riešil výlučne problematiku aplikácie priameho účinku smernice a nebol nútený vyjadriť sa k otázke prípustnosti extenzívneho (eurokonformného) výkladu pojmu „škoda na zdraví“, v snahe rešpektovať účel a ciele smernice. Z tohto dôvodu nemôže mať uvedené rozhodnutie judikatórnu záväznosť vo vzťahu k otázke prípustnosti eurokonformného výkladu sporných pojmov zákona o povinnom zmluvnom poistení.

23. Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016 konštatoval, súd cituje: „že úlohou ústavného súdu pri poskytovaní ústavno-súdnej ochrany k základnému právu sťažovateľa na súdnu ochranu nie je vysloviť jediný možný a jediný správny názor na problematiku interpretácie pojmu „škoda“ použitého v zákone o PZP, ale dospieť k jednoznačnému záveru o tom, či sa krajský súd pri podávaní výkladu predmetného pojmu nedopustil takej svojvôle, ktorá by bola v zjavnom nesúlade so zaužívanými výkladovými praktikami, popierala by pravidlá formálnej logiky a extrémne by vybočovala z účelu a zmyslu relevantnej právnej úpravy.

24. Za určitých okolností teda slovenské orgány aplikujúce právo (aj súdy) musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu úniijného tvorcu zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj nad vôľu zákonodarcu. Formulovaná požiadavka má svoj základ v samotnej ústave, ktorá v článku 144 ods. 1 sudcom pri rozhodovaní nepredpisuje len viazanosť zákonom ako kvalifikovaným výsledkom realizácie vnútroštátnej zákonodarnej moci (toto sťažovateľ účelovo zdôrazňuje), ale aj viazanosť ústavou (teda i jej čl. 7 ods. 2), i samotnou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 ústavy.

25. Na základe vyššie uvedeného, s prihliadnutím na uznesenie ÚS SR sp.zn. III.666/2016 zo dňa 11.10.2016 a na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 C-22/12 (Haasová), súd použil eurokonformný výklad a uzavrel, že PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu za zaplatenú nemajetkovú ujmu žalobcom, keďže ani nemajetková ujma pre pozostalých nie je výslovne uvedená v citovanom znení § 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. Teda pri posudzovaní potreby zahrnutia tohto nároku do poistného krytia z PZP nie je rozhodujúce, či tento nárok vo vnútroštátnom práve je upravený formálne v rámci zodpovednosti poisteného za škodu, ale predovšetkým to, či hmotné právo takýto nárok priznáva. Zodpovednosť za nemajetkovú ujmu vznikla na základe dopravnej nehody a má občiansko-právnu povahu. V čase nasledujúcom po rozhodnutiach NS sp.zn. 4 Cdo 168/2009 a 3 Cdo 301/2012 a zároveň predchádzajúcim rozhodovaniu v prejednávanej veci spornú právnu otázku riešil (a tiež vyriešil) ústavný súd. Ten nielenže už vo viacerých ním dosiaľ posudzovaných veciach odmietol sťažnosti poisťovní, namietajúcich porušenie svojich základných práv rozhodnutiami všeobecných súdov, ustalujúcimi krytie aj nemajetkovej umy pozostalých poistením podľa ZoPZP, ale dokonca pri rozhodovaní vo veci sťažovateľky totožnej s podnikovateľkou mimoriadneho dovolania z prejednávanej veci v rámci odôvodnenia uznesenia z 11. októbra 2016 sp. zn. III. ÚS 666/2016 uzavrel (citované z uznesenia), že pojem „škoda“ použitý v zákone č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej nožnej miery rešpektovania cieľov relevantnej úniijnej regulácie. Takýto záver treba mimo akúkoľvek pochybnosť považovať i za obraznú vnútroštátnu bodku v diskusii na témy 1/ krytia nárokov pozostalých po obetiach dopravných nehôd na náhradu nemajetkovej umy povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu a 2/ tzv. pasívnej legitímácie povinných zmluvných poisťovní v konaniach o náhradu nemajetkovej umy pred všeobecnými súdmi. Za stavu vyslovenia sa už ústavným súdom spôsobom opísaným zhora, je nepredstaviteľné, aby tu ešte existoval priestor pre opätovné zaoberanie sa príslušnou otázkou zo strany veľkého senátu najvyššieho súdu. Senát najvyššieho súdu, ktorý pri rozhodovaní dospeje k právnemu názoru odlišnému od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, nemá povinnosť (a ani možnosť) postúpiť vec veľkému senátu najvyššieho súdu, ak právny názor odkláňajúci sa od skoršieho právneho názoru najvyššieho súdu vyslovil už ústavný súd. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou je založený na ustanovení § 15 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Prichádza však do úvahy nepriama aplikácia spomínaných smerníc, založená na tzv. eurokonformnom výklade pojmov a ustanovení zákona o povinnom zmluvnom poistení v súlade s príslušnými smernicami. Za zásah do práva na súkromie a rodinný život pozostalej matke a jej ochudobneniu o rozvoj citových väzieb s najbližšou osobou (dcérou), nezodpovedá len jeho priamy pôvodca (vinník dopravnej nehody), ale v zmysle rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) vo veci C-22/12 tiež povinná zmluvná poisťovňa.

26. V súlade s ust. §§ 11 ods. 7 a 4 ods. 4 zák. č. 381/2001 Z. z. a ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s poukazom na to, že zaplatením sumy 10.000 eur, na ktorú bol žalobca zaviazaný rozhodnutím súdu, vznikol úbytok v jeho majetkovej sfére, ktorý by nebol vznikol, ak by žalovaná splnila svoju povinnosť, ktorú jej ukladá zákon a teda podľa § 4 ods. 4 cit. zákona by poskytla poškodenej poistné plnenie za žalobcu, vznik majetkovej ujmy na strane žalobcu je tak preukázaný uhradenou sumou, na ktorej úhradu je povinná žalovaná a jej výška je nespochybniteľná v sume 10.000.- eur, kedy je rovnako preukázaná aj príčinná súvislosť medzi vznikom ujmy a nekonaním žalovanej plniť z PZP preukázanú nemajetkovú ujmu poškodenej pozostalej, lebo tá je priamo zo zákona povinná uhradiť nemajetkovú ujmu z poistného krytia, avšak svojim nekonaním sa žalovaná vyhla tejto povinnosti a doposiaľ žalobcovi neuhradila žiadne poistné plnenie, aj keď ju k tomu žalobca preukázateľne vyzval a na takýto postup ju ako poistiteľa zaväzuje zákon. Preto sa žalobca domáhal náhrady z poistného plnenia dôvodne, jeho nárok na zaplatenie sumy 10.000 eur považoval súd za dôvodný a preukázaný, z toho dôvodu žalobe vyhovel v časti vymáhanej istiny.

27. Podľa uznesenia Ústavného súdu SR z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03 nemusí všeobecný súd dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR z 19. mája 2009, sp. zn. II. ÚS 200/09 <aspi://module='JUD'&link='JUD52398SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, podľa ktorého odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06 <aspi://module='JUD'&link='JUD33471SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, III. ÚS 198/07 <aspi://module='JUD'&link='JUD51475SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>).

28. S poukazom na uvedené súd sa nezaoberal ostatnými argumentmi sporových strán, ktoré nepovažoval za podstatné pre objasnenie daného prípadu a spravodlivé rozhodnutie.

29. Podľa ust. § 144 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), žalobca môže vziať žalobu späť.

30. Podľa ust. § 145 ods. 1, 2 a 3 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

31. Podľa ust. § 146 ods. 1 C.s.p. súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatíu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

32. Na základe späťvzatia žaloby v priebehu konania zo strany žalobcu v časti o úrok z omeškania súd v súlade s citovanými ustanoveniami zákona konanie v tejto časti zastavil, nakoľko žalovaná s čiastočným späťvzatím žaloby prejavila súhlas.

33. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 C.s.p., pričom úspešnému žalobcovi priznal v zmysle ust. § 255 ods. 1 C.s.p. plnú náhradu trov konania, pretože aj keď za zastavenie konania v časti z procesného hľadiska zaviniel žalobca, išlo len o príslušenstvo pohľadávky, ktoré nebolo samostatným predmetom konania. V súlade s ust. § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 C.s.p.), ktoré môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.) v lehote 15 dní od jeho doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 362 ods. 1 C.s.p.)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 C.s.p.) Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 2, 3 C.s.p.).

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 2 Exekučného poriadku).